

PERMANENSEN URALNI A PILLANATOT

DEÁK Dániel: *A Fidesz-recept. Kampányból kampányba.*

Közép- és Kelet-európai Történelem és Társadalom Kutatásáért Alapítvány,
Budapest, 2023. 176 oldal, 2500 Ft

„Hatalmas győzelmet arattunk. Akkora győzelmet arattunk, hogy még a Holdról is látszik” – mondta a 2022-es választási győzelmét követően Orbán Viktor miniszterelnök. Pedig nem volt könnyű helyzetben: alig sikerült kilábalni a koronavírus-járvány okozta gazdasági megrezkódtatásból, az ország közvetlen szomszédságában, alig másfél hónappal a választást megelőzően, kirobant az azóta is tartó orosz–ukrán háború, melynek energetikai és gazdasági következményei most is folyamatos kihívást jelentenek az ország számára, miközben a déli határainkat 2015 óta ostromló illegális migráció sem akar szűnni. Ez a győzelem azonban azért is volt emlékezetes, mert Orbán szerint „most kellett a legnagyobb túlerővel megküzdeni. A baloldal itthon, a nemzetközi baloldal körös-körül, a brüsszeli bürokraták, a Soros-birodalom minden pénze és szervezete, a nemzetközi, fősodratú média és a végén még az ukrán elnök is. Ennyi ellenfelünk egyszerre még sosem volt”.

S hogy miért és hogyan győzött Orbán Viktor? Békés Márton, a XXI. Század Intézet igazgatója mindezt a 1) széles körű, folyamatos közösségépítésben, 2) a felelős stabil kormányzásban, 3) az eredeti, hosszú távú szellemi innovációban, 4) a következetesen megvalósított választási kampányban, valamint 5) a tapasztalt, bizonyított és kompetens miniszterelnök-jelöltben látja. De mi is a siker receptje? Mi az, ami megkülönbözteti a Fideszt a vetélytársaitól? Deák Dániel, a XXI. Század Intézet vezető elemzője, a Megafon-csapat tagja jelen könyvében – melyet az iméntiekben idézett öt pontot tartalmazó előszó vezet be – **a politikai kreativitás oldaláról mutatja be a Fidesz sikerének titkát, miközben korrajzot ad a 2022-es országgyűlési választásról.**

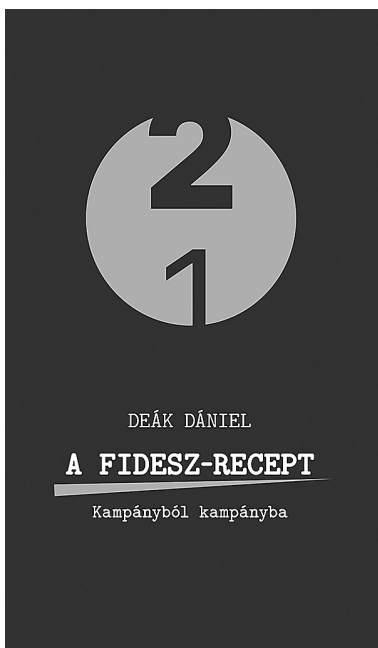
Az 1998 és 2002 közötti időszak egyik legfontosabb felismerése az volt a Fidesz részéről, hogy sosem

szabad hagyni a miniszterelnököt belekényelmesedni a kormányzásba, nem szabad engedni, hogy a „szürke bürokrácia” részévé váljon. Orbán Viktor azonban mindig is igyekezett távol tartani magát ettől: ezt a célt szolgálja maga a kormányzati struktúra kialakítása is, ahol a gyakorlati kormányzásért más felel, feladatuk a gépház működtetése, az aktuális események kommu-

nikálása (kormányinfó). Eközben a miniszterelnöknek van ideje a szó hagyományos értelmébe vett politizálásra, van ideje hosszú távú bel- és külpolitikai kérdésekkel foglalkozni. Ennek a struktúrának a megteremtése már önmagában a Fidesz politikai tudásának egyik fontos sarokköve. A politika azonban túlmutat a kormányzáson: a politika az emberek meggyőzésének, a kontextus uralásának és az események elmesélésének művészete. Az emberek többségét ugyanis nem érdekli az adórendszer működése, hanem a közösséghez való tartozás, az érzelmek és a főbb politikai irányokkal való azonosulást tartja szem előtt. Ennek megjelenítése és megteremtése a politikai vezető feladata, aki világos képet mutat arról, miként értelmezi a világ fo-

lyamatait. Deák szerint ez a Fidesz egyik komoly versenylőnye: történhet bármi a világban, a jobboldal koherens világmagyarázatába ezek mind-mind jól beilleszthetők és értelmezhetők.

Ahhoz, hogy ez megvalósuljon és minden hirtelen bekövetkező eseményre tudjon azonnal reagálni a politika, állandó „kampányüzemre” van szükség. Állandóan mozgásban kell tartani a politikát, nem szabad hagyni, hogy leüljön [azaz G. Fodor Gábor politikai filozófus, a XXI. Század Intézet stratégiai igazgatója mondanivalójával szólva, szükséges „uralni a pillanatot” – a Szerk.]. Ezt láthattuk az illegális migráció, a koronavírus-járvány vagy az orosz–ukrán háború és mindezek követ-

kezményeinek „menedzselésekor” is. A Fidesz és a kormány folyamatos kampányüzemmódban van, úgy vélik ugyanis, hogy egy pillanatra sem szabad elengedni a gyeplőt és politikai értelemben folyamatosan nyomás alatt kell tartani az ellenfelet. Hiába azonban a folyamatos kampányüzemmód, ha nem lenne a Fidesznek olyan politikai személyisége, mint Orbán Viktor. Ma Magyarországon az emberek nem feltétlenül a pártokra, hanem a politikai vezetőkre szavaznak. Az immár több mint egy évtizede megfelelő politikai vezető hiányától szenvedő baloldal azért választotta a magát jobboldalinak valló Márki-Zay Pétert közös miniszterelnök-jelöltnek, mert azt érzékelték, hogy még saját szavazóik is elégedetlenek a teljesítményükkel. A semmiből jött ember egy pillanatra a reményt és a megváltást képviselte, de hamar kiderült, hogy ő sem lesz képes az addigi tendenciák megfordítására, sőt.

A szerző szerint Orbán Viktor és Márki-Zay Péter között a különbséget leginkább egy igencsak éles helyzet, jelesül az orosz–ukrán háború domborította ki: amíg a baloldal és annak közös jelöltje a háborúból politikai hasznot akart húzni, és beállt a nemzetközi kórusba, addig a jobboldal kizárólag a békére és a magyar emberek biztonságára helyezte a hangsúlyt. „Háborús miniszterelnökként” (G. Fodor Gábor) a választók többsége benne látta azt a politikai szereplőt, aki képes egy ilyen kiélezett helyzetben vezetni az országot. A miniszterelnök sikere azonban abban is rejlik, hogy olyan politikai nyelvet és stílust képvisel, hogy azzal és a személyiségével széles társadalmi csoportokat képes megszólítani. Hiába azonban az állandó kampányüzemmód és a társadalom többsége számára rokonszenves politikai vezető, ha nem emel napirendre olyan témákat, amelyek a társadalom többsége számára szimpatikusak. A Fidesz sikeresen azonosítja az embereket érdeklő témákat, melyekre olyan válaszokat ad, amelyek a társadalom túlnyomó többsége számára szimpatikusak nemcsak a jobboldali, de a baloldali és a bizonytalan szavazók körében is. Vitathatatlanul egy jobboldali korszak van ma Magyarországon, a nemzeti gondolkodásmód pedig rég nem látott módon tud érvényesülni. „A baloldali gondolatnak Magyarországon ma nincs társadalmi többsége” – fogalmazott a miniszterelnök-jelölti visszalépését követően Karácsony Gergely főpolgármester.

A Fidesz a 2002-es választási vereségből egyértelműen leszűrte: hiába a jó kormányzás, a jó politikai vezető, ha nincs média, mely teljes szélességgel támogatná azt. Ennek megfelelően kezdett tudatos építkezésbe a párt és holdudvara: így jött létre 2003-ban a Hír TV, amely a *Magyar Nemzet* mellett a jobboldal fontos zászlóshajójává vált, majd a 2010-es kormányváltás után újabb felületekkel bővült a jobboldal médiaportfóliója.

A 2019-es önkormányzati választás azonban azt bizonyította: nem elég a klasszikus médiafelületeken megjelenni, ki kell azt terjeszteni az online térre, azon belül is a közösségi médiumokra, így a Facebookra is. Ennek egyik zászlóshajójává vált a Megafon. A cél egyértelmű volt: olyan új online közösség létrehozása, amely felkarolja azokat a jobboldaliakat, akik szívesen részt vennének a politikai és választási küzdelemben az online térben is. Az eredmények pedig magukért beszélnek.

A Fidesz egymás után négyszer megszerzett kétharmados parlamenti többségéhez azonban szükség volt az ellenzékre is. A baloldal immár több mint egy évtizede lejtmenetben van: nem rendelkeznek megfelelő vezetővel, szellemi holdudvaruk kiöregedett, intellektuális képességeik megkoptak, a magyar valóságot közelről sem ismerik. Nincsenek saját, eredeti témáik, programjaik, szlogenjeik importáltak, mely üresen csengetnek a magyar választók fülében. A baloldal ráadásul látványosan beolvadt abba a globalista elitbe, ami a választók szemében visszatetszést vált ki. Mindeközben a Fidesznek van állítása a baloldallal és annak vezetőjéről. Ez olyannyira erős és koherens magyarázat, amivel még az ellenzéki szavazók sem tudnak vitatkozni. A Fidesz 2014 óta azt mondja, mindegy ki az aktuális miniszterelnök-jelölt, a baloldal vezetője egyértelműen Gyurcsány Ferenc. Elejtett beszélgetésekben, interjúkban ezt maguk a baloldali politikusok is elismerik, melynek talán legszimbolikusabb és legkomikusabb pillanata az volt, amikor a választási vereséget követően Gyurcsány Ferenc egyszerűen kizárta Márki-Zay Pétert a közös ellenzéki pártelnököknek létrehozott Signalcsoportból. A baloldalon a helyzet azóta is változatlan.

Ma Orbán Viktor a leghosszabban hivatalban lévő kormányfő, a Fidesz pedig a legsikeresebb európai párt. Ez a két szempont már önmagában is elég ahhoz, hogy helyet adjon a történelemlényekben. Magyarország ma egy sikeres és győztes ország. A világ és benne Magyarország „korszakhatárhoz” (Schmidt Mária) érkezett, a háború okozta gazdasági és energetikai válság eredményeként a korábban természetesnek vélt dolgokért is újra meg kell küzdenünk. A helyzet kiszámíthatatlan, azonban Orbán Viktor és a Fidesz eddig mindig megtalálta a választ arra, hogy mi a helyes és jó irány Magyarország számára ebben az egyre instabillabbá váló geopolitikai környezetben.

A Fidesz által kialakított rendszerről már eddig is sokat vitatkoztak, azonban egyértelműen leszögezhető: egy olyan struktúra és politikai rendszer alakult ki, amely egyedülálló, erre a nemzetre szabott. Nem importált, hanem a magyar hagyományokra és a politikai kreativitásra épülő új magyar modellről van szó, amely mára számos jobboldali számára vált követendő mintának a világban. A recept már ismert.

FEKETE RAJMUND